

Päť dní vo vlakovom zajatí

Napísal Michal Marhefka

Streda, 16 December 2009 08:16



Rusko je obrovská krajina, preto tu veľký význam majú železnice. Sú základom osobnej a nákladnej dopravy. Keďže sú na polovicu lacnejšie, ako letecká doprava, sú Rusmi viac využívané. Ale na to, aby ste sa dostali do druhej oblasti, si treba zobrať aspoň deň dovolenky. A kým na Slovensku z Bratislavy do Humenného potrebujete precestovať vlakom 8, či 9 hodín, v Rusku z Moskvy do Vladivostoku je to osem dní.

My, ako šetrná komunita rehoľníkov, sme sa vybrali na cestu do Irkutska vlakom. Mňa už dávno predtým strašila predstava, čo budem dva dni tam, a tri dni naspäť robiť v kupé, či vagóne. Ale nakoniec sa našla zábava i práca.

Ruské vlaky sú príjemné, komfortné a personál milý. Do Irkutska sme cestovali ukrajinskou linkou Charkov – Vladivostok, hoci vagóny boli východonemeckej produkcie. Cestovali sme v kupé, čo malo svoje výhody súkromia, najmä pri rannej sv. omši i inokedy. No na druhej strane sme boli sami. Ešte lacnejšie je cestovanie na tzv. platzkarty vo vagónoch, kde lôžka nie sú oddelené v kupé. Tam býva aj väčšia zábava, možno spoznať viac ľudí. Ved' hádam nabudúce.

Všetci naša traja spolucestujúci sa striedali nocou; večer nastupovali a ráno vystupovali, tak sa nebolo ani ako dať do reči. Ale zato ja som sa zoznámil so sprievodcami. Keď som si kupoval kávu, nejako odhalili, si po prízvuku, či chybnéj ruštine, že ja Rusom nebudem. Tak som prezradil svoj pôvod i stav. Ale, po nedávnej prehre Ruska so Slovinskom, si poplietli moju krajinu pôvodu, ako aj všetci Rusi. Trochu ma tým sklamali, lebo som si myslel, že Ukrajinci budú vedieť, kto je ich susedom na západe, hoci len na 98-mich kilometroch hranice. Ale sme si

Päť dní vo vlakovom zajatí

Napísal Michal Marhefka

Streda, 16 December 2009 08:16

všetko vyjasnili a pokračovali v debate.

Sledovať krajiny z vlaku je zaujímavé maximálne prvú hodinu, pretože príroda dedinky, mestá a kopce sú skoro všetky na jedno kopyto. Ale krajšie vyhlíadky sa nám naskytli na ceste späť. Asi tri hodiny sme prechádzali okolo najväčšieho sladkovodného jazera sveta – Bajkal. No to sme už boli obsluhovaní v čisto ruskom vlaku, kde platili trochu inakšie maniere. Do vlaku sa nedostane nik bez lístka, lebo pred vstupom lístok na meno kontroluje sprievodca, porovnávajúc ho s osobným dokladom. Takto si aspoň zapamätá „svojich“. Ináč personál bol rovnako príjemný ako ten ukrajinský, ba ma prekvapila náčelníčka, či vedúca vlaku, ktorá osobne chodila po vagónoch, rozprávala s cestujúcimi a pýtala sa na našu spokojnosť. Bola to taká milá 35-40 ročná uniformovaná žienka, ktorej sa ani nedalo odpovedať negatívne.

Tentoraz sme mali šťastie; mali sme jediného nemeniaceho spolucestujúceho, takže na tých 54 hodin cesty bolo času sa zoznámiť i porozprávať. Pre mňa to nie je až také ľahké, ale neviem ako, som ho oslovil a dali sa do reči. Bol to mladík, ktorý sa po troch rokoch vojenskej služby v Ingušsku vracal domov. Dokonca mi poukazoval fotky z vojny Ruska s Gruzínskom z minulého roku, ktorej sa osobne zúčastnil. Trochu zmenil aj môj európsky pohľad na niektoré veci. My totiž stále o Rusku uvažujeme v prvom rade ako o zlom. Ved' naši vedúci politici tomu len napomáhajú so svojimi červenými nosmi a napchanými vreckami. No v skutočnosti Rusko je ako obrovský driemajúci medveď, do ktorého neustále dobiedzajú rôzne myši, a občas aj líšky a vlci, ktorý sa ho boja ako vážneho protivníka, preto ho neustále zneisťujú a zneuctujú. Aj pohľad na Rusko-Gruzínsku vojnu bol pred celým svetom v prospech Gruzínska, hoci ono prvé zaútočilo na suverénnu súčasť Ruskej federácie, v snahe navrátiť svoje dávne územie. Lenže zo súčasného hľadiska to už nemalo svoje opodstatnenie. Tak sa Gruzínci dopúšťali iba násilia a nespravodlivostí na už ruských mestách a obyvateľoch. No keď sa zjavili ruské armády, hneď bolo po gruzínskom hrdinstve, ale to už obvinili Rusko z agresie. Nuž, musíme sa naučiť nestrannosti, hoci sme si za 22 rokov s ruskými vojakmi užili svoje.

Späť do vlaku. Sedieť tam celý deň je maximálne nudné. Všetky domáce úlohy zo školy som už napísal, dočítal svoju prvú knihu v ruštine, pokreslil si mapky a karty sa nechcelo nikomu hrať. Preto som sa vybral na polhodinovej prestávke prejsť po nejakom mestečku. Lenže cestou späť, som zabudol, ktorý je môj vagón. Do iného ma sprievodkyňa nechcela pustiť. Ale nakoniec som ho našiel.

Tak, konečne sme doma a mne stačí denné dve, či štyri 20-minútové cesty trolejbusom do školy. Takže, ak chceme prísť na návštevu, sadajte na vlak z Bratislavy do Moskvy a z Moskvy do Blagoveščenska a máte postarané o zábavu na 10 dní. Čakám vás.

Päť dní vo vlakovom zajatí

Napísal Michal Marhefka

Streda, 16 December 2009 08:16
